

CÁC NƯỚC BỊ SỤP ĐỔ, SI-ÔN ĐƯỢC LẬP. Ê-sai 14:24-15:9

“ 24 Đức Giê-hô-va vạn quân đã thề rằng: Chắc thật, sự ta đã định sẽ xảy đến, điều ta đã toan sẽ đứng vững. 25 Ta sẽ đánh phá người A-si-ri trong đất ta; sẽ giày đạp nó trên núi ta. Ách nó sẽ cỗi khỏi chúng nó; gánh nó sẽ cất khỏi vai chúng nó. 26 Đó là ý chỉ đã định nghịch cùng cả đất; đó là tay đã giá trên hết thầy các nước. 27 Vì Đức Giê-hô-va vạn quân đã toan định, thì ai bãi đi được? Tay Ngài đã giang ra, thì ai day lại được? 28 Nhằm năm vua A-cha băng, gánh nặng này đã được rao ra: 29 Hỡi cả đất Phi-li-tin, chớ vui mừng bởi có roi đánh người đã gãy; vì từ giống rắn sẽ sanh ra thường luồng, thường luồng sẽ sanh ra rắn lửa bay. 30 Bây giờ con cả của kẻ nghèo sẽ tìm được đồ ăn, kẻ túng sẽ nằm yên ổn; nhưng ta sẽ khiến dòng dõi người chết đói, và kẻ thuộc về người còn sót lại sẽ bị giết. 31 Hỡi cửa, hãy than khóc! Hỡi thành, hãy kêu la! Hỡi cả đất Phi-li-tin, hết thầy hãy đều tan chảy! Vì có luồng khói từ phương bắc đến, chẳng ai lìa khỏi hàng ngũ mình. 32 Lấy chi trả lời cho sứ giả của nước này? Trả lời rằng: Đức Giê-hô-va đã lập Si-ôn, và kẻ sâu khổ trong dân Ngài sẽ được ăn náu trong nó.

1 Gánh nặng về Mô-áp. Đang ban đêm, A-Mô-áp bị tàn phá và diệt mất; phải, trong ban đêm, Kiệt Mô-áp bị tàn phá và diệt mất! 2 Kìa, chúng lên nơi miếu các thần, đến Đì-hôn, trên các nơi cao mà khóc. Dân Mô-áp than vãn vì Nê-bô và Mê-đê-ba; mọi đầu đều sói, mọi râu đều cắt. 3 Thấy đều thất bao gai trong các đường phố; thấy đều khóc lóc, sa nhiều nước mắt, trên nóc nhà và nơi sân chợ. 4 Hết-bôn và Ê-lê-a-lê kêu la, tiếng nghe thấu đến Gia-hát. Vậy nên lính chiến của Mô-áp đều than khóc, trong tâm thần run rẩy. 5 Lòng ta ngậm ngùi vì Mô-áp; kẻ sang nó trốn chạy đến Xoa, và đến Ê-lát-Sê-li-sia. Vì họ vừa trèo lên đèo Lu-hít vừa khóc; vì bại hoại mà kêu van trên con đường Hô-rô-na-im. 6 Các dòng nước ở Nim-rim cạn tắt; cỏ khô, cỏ non chẳng có, không còn một vật xanh nào. 7 Vậy nên, những cửa cái đã được, và những đồ báu đã chứa, họ đều mang sang khe liễu. 8 Tiếng kêu khóc thảm thương nghe khắp chung quanh bờ cõi Mô-áp; tiếng van la thấu đến Ê-la-im, và đến Bê-e-Ê-lim. 9 Sông ngòi ở Đì-môn đầy những máu; vì ta sẽ còn thêm tai vạ cho Đì-môn, sai sứ tử đuổi kịp những người Mô-áp thoát nạn, và những kẻ còn sót lại trong xứ.”

Gợi ý bài học: Phân đoạn hôm nay nối tiếp nhiều lời tiên tri dành cho các dân tộc. Ê-sai 14:24–27 nói về sự phán xét A-si-ri; phần tiếp theo nói đến Phi-li-tin, rồi Ê-sai 15 mô tả sự sụp đổ và đau thương của Mô-áp. Thoạt nhìn, đây có vẻ chỉ là những lời tiên tri riêng biệt dành cho các quốc gia khác nhau. Tuy nhiên, tất cả được nối với nhau bởi một chân lý quan trọng: **“Đức Chúa Trời cai trị mọi quốc gia và toàn bộ lịch sử. Không ai có thể ngăn cản chương trình của Ngài.”** Khi nhìn vào thế giới, chúng ta thường cố tìm hiểu điều gì thật sự đang điều khiển lịch sử. Có lúc dường như đó là các cường quốc. Có lúc là kinh tế. Có lúc là những người lãnh đạo chính trị. Có lúc một quyết định của một quốc gia lớn có thể khiến cả thế giới chao đảo. Nhưng Ê-sai đưa mắt chúng ta vượt lên trên những điều đó. A-si-ri có thể rất mạnh.

Phi-li-tin có thể nhìn thấy một cơ hội chính trị. Mô-áp có thể có những thành trì tường như vững chắc. Nhưng tất cả vẫn ở dưới quyền tể trị của Đức Chúa Trời.

Lời tiên tri về A-si-ri bắt đầu bằng một lời tuyên bố rất mạnh mẽ của Đức Chúa Trời: “Chắc thật, sự ta đã định sẽ xảy đến, điều ta đã toan sẽ đứng vững.” Đây không phải là một dự đoán về tương lai. Đây là ý định đã được Đức Chúa Trời quyết định. A-si-ri lúc ấy là một trong những đế quốc mạnh nhất thế giới. Quân đội của họ gieo kinh hoàng cho nhiều dân tộc. Khi nhìn vào sức mạnh ấy, người ta rất dễ nghĩ rằng A-si-ri đang làm chủ lịch sử. Nhưng Đức Chúa Trời phán rằng Ngài sẽ bẻ gãy A-si-ri ngay trên đất của Ngài. Đế quốc tưởng mình đang quyết định vận mệnh của các dân tộc cuối cùng vẫn chỉ ở trong giới hạn Đức Chúa Trời cho phép. Điều này dẫn đến một trong những tuyên bố quan trọng nhất của phân đoạn: “Vì Đức Giê-hô-va vạn quân đã toan định, thì ai bãi đi được? Tay Ngài đã giang ra, thì ai day lại được?”. Có thể xem đây là trọng tâm của bài học **“Điều Đức Chúa Trời quyết định, không một quyền lực nào có thể ngăn cản.”**

Đây là nền tảng của sự bình an Cơ Đốc. Sự bình an của chúng ta không nằm ở việc mọi hoàn cảnh đều thuận lợi. **Sự bình an** nằm ở chỗ **Đức Chúa Trời vẫn đang cai trị hoàn cảnh ấy**. Điều này nghe rất hiển nhiên, nhưng trong đời sống thực tế, chúng ta thường quên. Khi đứng trước một vấn đề quá lớn, chúng ta dễ tập trung vào sức mạnh của vấn đề hơn là quyền năng của Đức Chúa Trời. Không phải phủ nhận sức mạnh của chúng. Nhưng nhận biết rằng: **Dù mạnh đến đâu, chúng vẫn không mạnh hơn Đức Chúa Trời**. Đức tin không phải là nói rằng vấn đề nhỏ. Đức tin là nói rằng **Đức Chúa Trời lớn hơn vấn đề**.

Sau A-si-ri, lời tiên tri chuyển sang Phi-li-tin. Lời này được ban ra vào năm vua A-cha qua đời. Có lẽ người Phi-li-tin nhìn thấy sự thay đổi ấy và nghĩ: “Người từng áp chế chúng ta đã không còn. Đây là cơ hội của chúng ta.” Nhưng Đức Chúa Trời cảnh báo: “chớ vui mừng bởi có roi đánh người đã gãy” Tại sao? Bởi vì từ giống rắn sẽ sanh ra thường luồng, thường luồng sẽ sanh ra rắn lửa bay. Điều này nhắc chúng ta rằng **một thay đổi trước mắt không nhất thiết có nghĩa toàn bộ vấn đề đã được giải quyết**. Con người thường rất dễ để cảm xúc bị hoàn cảnh điều khiển. Mọi việc thuận lợi một chút, chúng ta lập tức an tâm. Có một tin tốt, chúng ta nghĩ mọi sự đã ổn. Ngược lại, khi tình hình xấu đi, chúng ta lập tức lo sợ và tuyệt vọng. Nhưng người tin Chúa được mời gọi sống theo một tiêu chuẩn khác. Không phải: “Hoàn cảnh tốt nên tôi bình an.” Mà là: **“Đức Chúa Trời vẫn cai trị nên tôi bình an.”** Đức tin không được xây dựng trên sự thay đổi của tình hình chính trị, kinh tế hay con người. Đức tin được xây dựng trên bản tính không thay đổi của Đức Chúa Trời.

Con người rất nhạy với tin tức. Chúng ta theo dõi kinh tế lên hay xuống. Thị trường thay đổi thế nào. Ai được lãnh đạo. Chính sách mới ảnh hưởng ra sao. Tình hình thế giới có an toàn không. Những điều ấy không phải không quan trọng. Người tin Chúa vẫn cần quan sát thực tế và có những quyết định khôn ngoan. Nhưng vấn đề bắt đầu khi **hoàn cảnh trở thành tiếng nói lớn nhất trong lòng chúng ta**. Phi-li-tin vui mừng vì một thay đổi chính trị. Nhưng Đức Chúa Trời nói: “Đừng vội vui.” Đó là lời

nhắc rằng người thuộc về Chúa phải nhạy cảm với Lời Ngài hơn với những biến động trước mắt. Thay vì hỏi: “Ai đang nắm quyền?” Hãy nhớ: **Đức Chúa Trời vẫn đang ngự trên ngai.**

Ê-sai 14 kết thúc bằng một hình ảnh rất đẹp giữa những lời phán xét dành cho các dân: “Đức Giê-hô-va đã lập Si-ôn, và kẻ sầu khổ trong dân Ngài sẽ được ăn náu trong nó.” Xung quanh là sự thay đổi của các quốc gia. A-si-ri nổi lên rồi bị đánh đổ. Phi-li-tin tìm kiếm cơ hội nhưng cũng phải đối diện với phán xét. Mô-áp sắp bước vào cảnh hoang tàn. Giữa tất cả những điều ấy, Đức Chúa Trời nói về **Si-ôn mà chính Ngài đã lập nên**. Điều này tạo ra một sự đối lập rất rõ: **“Những gì con người xây dựng có thể sụp đổ. Nhưng những gì Đức Chúa Trời thiết lập sẽ đứng vững.”**

Sự an toàn thật của dân Chúa không nằm ở việc họ sống trong một quốc gia mạnh. Không nằm ở việc có những người lãnh đạo giỏi. Không nằm trong quân đội, kinh tế hay tài sản. Nơi nương náu của họ là chính Đức Chúa Trời. Ngày nay cũng vậy. Chúng ta có thể cảm thấy an toàn vì có một công việc ổn định. Một khoản tiết kiệm. Một gia đình hỗ trợ. Một cộng đồng tốt. Một Hội Thánh mạnh. Tất cả đều là những phúc lành quý giá. Nhưng không một điều nào trong số đó được phép trở thành nền tảng cuối cùng của sự bình an. **Bởi vì tất cả đều có thể thay đổi. Chỉ Đức Chúa Trời không thay đổi.**

Sang chương 15, bầu không khí trở nên đầy đau thương. Mô-áp bị tàn phá. Các thành phố có thể sụp đổ chỉ trong một đêm. Người dân than khóc. Họ chạy lên nơi cao để khóc. Ngoài đường đầy tiếng kêu than. Đất nước từng có đời sống bình thường bỗng chìm trong nỗi đau. Ê-sai mô tả sự đau khổ ấy rất cụ thể. Điều đáng chú ý là Kinh Thánh không kể sự sụp đổ của Mô-áp bằng một giọng vui thích trước nỗi đau của kẻ khác. Điều này nhắc chúng ta rằng **sự phán xét của Đức Chúa Trời không phải là một câu chuyện để người tin Chúa hả hê trước sự đau khổ của người khác**. Tội lỗi dẫn đến hậu quả. Sự chống nghịch Đức Chúa Trời đem đến sự hủy phá. Nhưng Đức Chúa Trời không vui thích trước sự diệt vong của kẻ ác. Vì vậy, khi nhìn thấy hậu quả của tội lỗi trong đời sống người khác, thái độ của chúng ta không phải là: “Họ đáng bị như vậy.” **Nhưng là sự kính sợ Chúa, thương xót người lân cận và xét lại chính mình.**

Phân đoạn hôm nay đặt trước chúng ta một câu hỏi rất thực tế: **Điều gì khiến tôi cảm thấy an toàn?** Tôi cảm thấy an toàn vì mình có một công việc ổn định? Vì có tài chính? Vì đang sống trong một quốc gia mạnh? Vì có gia đình bên cạnh? Vì thuộc về một Hội Thánh tốt? Vì có những người có năng lực hỗ trợ? Những điều ấy đều quý giá và chúng ta nên biết ơn Chúa về chúng. Nhưng hãy thử hỏi: “Nếu một trong những điều ấy thay đổi, sự bình an của tôi có còn không?” Nếu có, có lẽ chúng ta đang đặt một điều được Chúa ban vào vị trí vốn thuộc về chính Chúa. **Đức Chúa Trời không cấm chúng ta sử dụng những phương tiện Ngài ban. Nhưng Ngài không muốn chúng ta biến phương tiện thành nơi nương cậy cuối cùng.** Và có thể hôm nay tình hình của chúng ta chưa tốt hơn. Một vấn đề vẫn còn đó. Một sự bất ổn chưa được giải quyết. Một quyết định khó khăn vẫn đang chờ phía trước. Nhưng

Ê-sai nhắc chúng ta: “Đức Giê-hô-va vạn quân đã toan định, thì ai bãi đi được? Tay Ngài đã giang ra, thì ai day lại được? ” Chúng ta không biết hết ngày mai. Nhưng chúng ta biết Đấng đang giữ ngày mai. Chúng ta không điều khiển lịch sử. Nhưng chúng ta thuộc về Đấng cai trị lịch sử. Chúng ta không thể bảo đảm mọi hoàn cảnh đều thuận lợi. Nhưng chúng ta có thể tin rằng không hoàn cảnh nào nằm ngoài tay Đức Chúa Trời. Vì thế, bình an của người tin Chúa không phải là: “Mọi chuyện sẽ xảy ra đúng như tôi muốn.” Mà là: **“Dù chuyện gì xảy ra, Đức Chúa Trời vẫn là Chúa, và chương trình của Ngài vẫn đứng vững.”** Đó là sự bình an mà thế giới không thể ban và cũng không thể lấy đi.

Câu hỏi suy ngẫm

1. Điều gì hiện đang đem lại cho tôi cảm giác an toàn nhất?
2. Khi nhìn thấy người khác phải chịu hậu quả đau đớn của những lựa chọn sai lầm, tôi có hả hê và xét đoán hay biết thương xót, cầu nguyện và tự xét lại chính mình?
3. Khi tình hình kinh tế, công việc, gia đình hoặc xã hội thay đổi, lòng tôi có thể bình an vì biết Đức Chúa Trời đang tế trị không?